

บทที่ ๑

บทนำ

ความสำคัญของปัญหาและผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในปัจจุบันได้เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า การศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นต่อการพัฒนาประเทศ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง การศึกษาจะช่วยสร้างคนที่มีความรู้ ความสามารถ เพื่อใช้ในการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกำลังคนในระดับสูง ในขณะที่ความเปลี่ยนแปลงทาง สังคมและเศรษฐกิจกำลังก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว จำนวนประชากรกำลังทวีขึ้นเรื่อย ๆ ก็ย่อมมีความจำเป็นอย่างรีบด่วนที่จะกำเนิงงานด้านต่าง ๆ เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ และปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่จะขาดเสียไม่ได้ก็คือ การสร้างและขยายแหล่งความรู้และวิทยาการ เชิงประยุกต์ในสาขาต่าง ๆ

การพัฒนาเศรษฐกิจ กับการพัฒนาการศึกษาของประเทศ มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด กล่าวคือ ประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาคงอาศัยความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจและการพัฒนาทาง เศรษฐกิจก็จำเป็นจะต้องไปบุคคลที่ได้รับการฝึกฝนอบรมหรือได้รับการศึกษาในระดับสูงพอที่จะดำเนินการ ต่าง ๆ ได้ ทั้งนี้ เพราะความเจริญในด้านเศรษฐกิจและสังคมของประเทศนั้นจะเกิดขึ้นตามเป้าหมาย ที่วางไว้ได้ ก็ต่อเมื่อประชาชนในประเทศนั้นมีมาตรฐานการศึกษาถึงระดับที่จะไปทำหน้าที่พัฒนาประเทศ ในด้านและระดับต่าง ๆ ได้ ดังนั้น คุณภาพของประชากรจึงเป็นผลสะท้อนมาจากคุณภาพทางการ ศึกษา การพัฒนาการศึกษาจึงเปรียบเสมือนแม่เหล็กของการพัฒนาทุก ๆ ด้าน ในขณะที่เกี่ยวกับอาจ กล่าวได้ว่า การพัฒนาใด ๆ ก็ไม่ยากเย็นเท่าการพัฒนาการศึกษา ซึ่งเป็นงานที่พัฒนาคนควบคู่ การศึกษา เป็นงานที่แลเห็นผลได้ช้ากว่างานพัฒนาอื่น ๆ และเป็นงานที่ต้องทำตลอดไปไม่มีวันหยุดด้วยความรอบรู้และความอดทน เพื่อสร้างประชาชนไปพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ เพราะฉะนั้น ในระยะหลังนี้ ประเทศต่าง ๆ จึงได้ตระหนักกันมากขึ้นเป็นลำดับว่า ระบบการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ ย่อมเป็นองค์ประกอบสำคัญในกระบวนการพัฒนาประเทศ

* นงเยาว์ กาญจนจารีย์, "การพัฒนาอุดมศึกษา" วารสารศึกษาศาสตร์ศึกษาแห่งชาติ ปีที่ ๓,

การศึกษา ไม่เพียงแต่ฝึกฝนคนใหม่ความรู้ เพื่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ การเมือง และ ความก้าวหน้าของสังคมเท่านั้น แต่ยังคงสร้างพื้นฐานทางสังคม เพื่อเสริมสร้างคุณค่า ทัศนคติ และการขู่ใจ ตลอดจนความรู้ ความสามารถต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของประเทศ ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ความเชื่อดั้งเดิม และความไม่รู้อันหนึ่งสี่ เป็นอุปสรรคอันสำคัญต่อการ พัฒนาประเทศ ที่จะต้องขจัดให้หมดสิ้นไปด้วยการศึกษา

การจัดการศึกษาในปัจจุบันนอกจากจะคำนึงถึงปัญหาทาง เศรษฐกิจและสังคมแล้ว ปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่งซึ่งการจัดการศึกษาจะเพิกเฉยไม่ได้ คือ ปัญหาการประชากร การเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของประชากร ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่กระตุ้นเตือนให้หน่วยงานที่รับหน้าที่รับผิดชอบ การศึกษาของชาติคำนึงการแก้ปัญหาดังกล่าวอย่างรีบด่วน โดยพยายามปรับปรุงการศึกษาให้ พอเพียงกับประชากรในปัจจุบัน และที่จะเพิ่มขึ้นอีกทุก ๆ ปี เพราะอย่างน้อยที่สุดแต่ละประเทศก็ บอมนองการไหลประชากรทุกคนมีความรู้ตามลออกเจียนใด ซึ่งจะเห็นได้จากผลการศึกษาค้นคว้า บังคับ และพยายามให้ประชากรบางส่วนไปรับการศึกษาสูงเพื่อที่จะออกไปปฏิบัติหน้าที่ใดแก่ประเทศใดมากที่สุด อนึ่ง ได้เป็นที่ประจักษ์แล้วว่า การที่ประเทศจะก้าวหน้าในทางเศรษฐกิจและสังคมได้นั้น ย่อม ต้องอาศัยประชากรที่มีคุณภาพสูง คือ มีการศึกษาสูง มีความรู้ มีทักษะ และสามารถที่จะนำความรู้ ที่มีไปใช้ในการปฏิบัติงานอาชีพใดบางอย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม การที่จะให้ประชากรไปรับ การศึกษาอย่างทั่วถึงนั้น ไม่ได้ขึ้นกับความมั่งคั่งของประเทศเพียงอย่างเดียว องค์ประกอบของประชากร และอัตราการเกิด การตาย ในส่วนรวมและในแต่ละภูมิภาค ตลอดจนการแจกแจงจำนวนประชากร ในวัยเรียนไปตามพื้นที่ ย่อมมีผลกระทบบรรเทา เช่นต่อการจัดการศึกษาด้วย ประเทศที่มีอัตราเกิดสูง บอมนองอุปสรรคในการที่จะให้การศึกษาแก่ประชากรของตนมากกว่าประเทศที่มีอัตราเกิดต่ำ

สภาพการศึกษาของประเทศไทยในขณะนี้ยังไม่ดีพอสำหรับประเทศที่กำลังพัฒนา ทั้งในด้าน ปริมาณและคุณภาพ จำเป็นต้องมีแผนพัฒนาการศึกษาอย่างรีบด่วน เพื่อผลิตกำลังคนระดับ ต่าง ๆ ออกมาสนองความต้องการของประเทศให้สอดคล้องกับการพัฒนา เศรษฐกิจและสังคม จาก สำมะโนประชากรแห่งประเทศไทย ปรากฏว่าในปี พ.ศ. ๒๕๑๓ ประชากรอายุ ๑๐ ปีขึ้นไป มีความรู้ตามลออกเขียนได้มีอยู่ประมาณร้อยละ ๓๐.๔ เป็นชายร้อยละ ๔๐.๖ หญิงร้อยละ ๒๑.๐

๒ สำนักงานสถิติกลาง, สำนักงานสภาพัฒนาการ เศรษฐกิจแห่งชาติ, สำมะโนประชากร แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๐๓ ทวีราชอาณาจักร, หน้า ๒๐, ตารางที่ ๑๐

หรืออาจกล่าวได้ว่าประเทศไทยมีอัตราส่วนของผู้ไม่รู้หนังสือ ในบรรดาประชากรอายุ ๑๕ ปีขึ้นไป ประมาณร้อยละ ๓๓ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๓ เมื่อเทียบกับประเทศอื่นในเอเชียด้วยกัน ที่ UNESCO ได้รวบรวมตั้งแสดงไว้ในตารางที่ ๑ จะเห็นว่าประเทศไทยมีอัตราของผู้ไม่รู้หนังสืออย่างมาก แต่เนื่องจากตัวเลขที่ได้มานั้นเป็นตัวเลขจากสำมะโนประชากรปี พ.ศ.๒๕๐๓ จึงอาจเป็นที่ตัวเลขจากการทำสำมะโนประชากรมีผิดพลาด โคนั้นผู้ที่เคยศึกษาอยู่ในโรงเรียนในระดับชั้น ประมาณ ๑ - ๔ ปี แต่ไม่สามารถอ่านหรือเขียนได้ ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนไม่น้อยเข้าใจในพวกที่อ่านออกเขียนได้ควย

ตารางที่ ๑ อัตราของผู้ไม่รู้หนังสือของประชากรอายุ ๑๕ ปีขึ้นไป แยกคนประเทศและปี

ประเทศ	ปี	อัตราของผู้ไม่รู้หนังสือ		
		รวม	ชาย	หญิง
ฟิลิปปินส์	๑๙๖๐	๒๔	๒๖	๓๐
สิงคโปร์	๑๙๖๓	๒๗	๑๗	๓๔
มองโกเลีย	๑๙๖๒	๒๘	๒๑	๓๕
สาธารณรัฐเกาหลี	๑๙๖๐	๓๐	๑๗	๔๒
ไต้หวัน	๑๙๖๑	๔๑	๒๗	๕๖
พม่า	๑๙๖๒	๔๐	๒๐	๖๐
มาเลเซียและสิงคโปร์	๑๙๖๒	๔๗	๔๑	๕๒
ลาว	๑๙๖๒	๕๒	๓๐	๗๑
อินเดีย	๑๙๖๑	๓๓	๕๔	๔๗
ปากีสถาน	๑๙๖๑	๔๑	๓๑	๕๒
อัฟกานิสถาน	๑๙๖๕	๕๔	๔๔	๕๕
ไทย	๑๙๖๐	๓๓	๒๑	๔๕

แหล่งข้อมูล: Unesco Regional Office for Education in Asia, Review of Educational Progress in the Asian Region, Volume 1, Number 1, September 1966, p. 71, Table 3

เมื่อเห็นอัตราการของผู้ที่กำ่าอังกฤษศึกษาอยู่ในสถาบันการศึกษาทั้งประเทศไทย ประมาณกอนกลางปีของประเทศไทย ปรากฏว่ามีอยู่ร้อยละ ๑๔ ในปี ๑๔๔๗ และ ๑๔๔๘ ร้อยละ ๑๖ ในปี ๑๔๖๐ และ ๑๔๖๑ ซึ่งในจำนวนนี้ศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษา ประมาณร้อยละ ๘๖ มัธยมปีที่ ๑ ถึงมัธยมปีที่ ๔ ประมาณร้อยละ ๑๖ และในสถาบันอุดมศึกษาประมาณร้อยละ ๑.๒ ระหว่างปี ๑๔๖๐ - ๑๔๖๑ จะเห็นว่าประเทศไทย มีอัตราการเพิ่มของผู้ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนร่ำมาก และผู้ที่กำ่าอังกฤษศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในชั้น ประถมศึน ซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับ ถ้าพิจารณาระดับการศึกษาสูงสุดที่สำเร็จมาของ ประชากรอายุ ๒๕ ปีขึ้นไป ตามสำมะโนประชากรปี พ.ศ. ๒๔๔๐ จะพบว่า มีประชากร ที่ได้รับการศึกษาค่ำกว่าชั้นประถมปีที่ ๔ อยู่ร้อยละ ๔๔.๒ สำเร็จประถมศึนร้อยละ ๔๔ (๑) สำเร็จมัธยมปีที่ ๔ ร้อยละ ๑.๑ และสำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึนาร้อยละ ๐.๑ และ ตามสำมะโนประชากรปี พ.ศ. ๒๔๐๓ มีประชากรได้รับการศึกษาค่ำกว่าชั้นประถมปีที่ ๔ ร้อยละ ๒๑.๑ สำเร็จประถมศึนร้อยละ ๓๔.๔ สำเร็จมัธยมปีที่ ๔ ร้อยละ ๒.๓ และสำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึนาร้อยละ ๐.๔ ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่า ระดับการ ศึกษาสูงสุดของประชากรในประเทศไทยค่ำกว่าประเทศฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐเกาหลี มาเลเซีย และไต้หวัน ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒

๑. Unesco Regional Office for Education in Asia, Review of Educational Progress in the Asian Region, Volume 1, Number 1, September 1966, p. 76, Table 5.

ตารางที่ ๒ ร้อยละของประชากรอายุ ๒๕ ปีขึ้นไป จำแนกตามระดับการศึกษาและเพศ
(ข้อมูลจากการสำมะโนประชากร ๒ ครั้งสุดท้าย หรือการสำรวจครั้งในปี ๑๙๕๕)

ประเทศ	ปีที่สำมะโน	จำนวนประชากร อายุ ๒๕ ปีขึ้นไป (ทศ ๑,๐๐๐ คน)	ร้อยละของประชากรจำแนกตามระดับ ของการศึกษาสูงสุดที่ได้รับ			
	ประชากรหรือ สำรวจ		ต่ำกว่า ป.๔	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	มหาวิทยาลัย และสถาบัน เทียบเท่า
(๑)	(๒)	(๓)	(๔)	(๕)	(๖)	(๗)
ฟิลิปปินส์	๑๙๕๖	๑๑,๘๘๓	๕๕.๕	๓๘.๘	๖.๘	๒.๖
	๑๙๖๐	๘,๘๓๘	๕๐.๖	๓๘.๕	๗.๕	๓.๕
สาธารณรัฐเกาหลี	๑๙๕๖	๘,๘๘๘	๗๓.๕	๑๘.๒	๖.๘	๑.๕
มาเลเซีย	๑๙๕๗	๒,๓๘๗	๗๑.๓	๒๕.๗	๒.๕	๑.๕
ไต้หวัน	๑๙๕๖	๓,๕๓๖	๕๘.๑	๓๓.๘	๘.๘	๓.๓
ไทย	๑๙๕๗	๑๒,๐๒๗	๘๘.๒	๕.๕	๑.๓	๐.๑
	๑๙๖๐	๑๐,๐๒๓	๖๑.๑	๓๕.๘	๒.๓	๐.๘

แหล่งข้อมูล : Unesco Regional Office of Education in Asia, Review of Educational Progress on the Asian Region, Volume 1, Number 1, September 1966, p. 72-74, Table 4

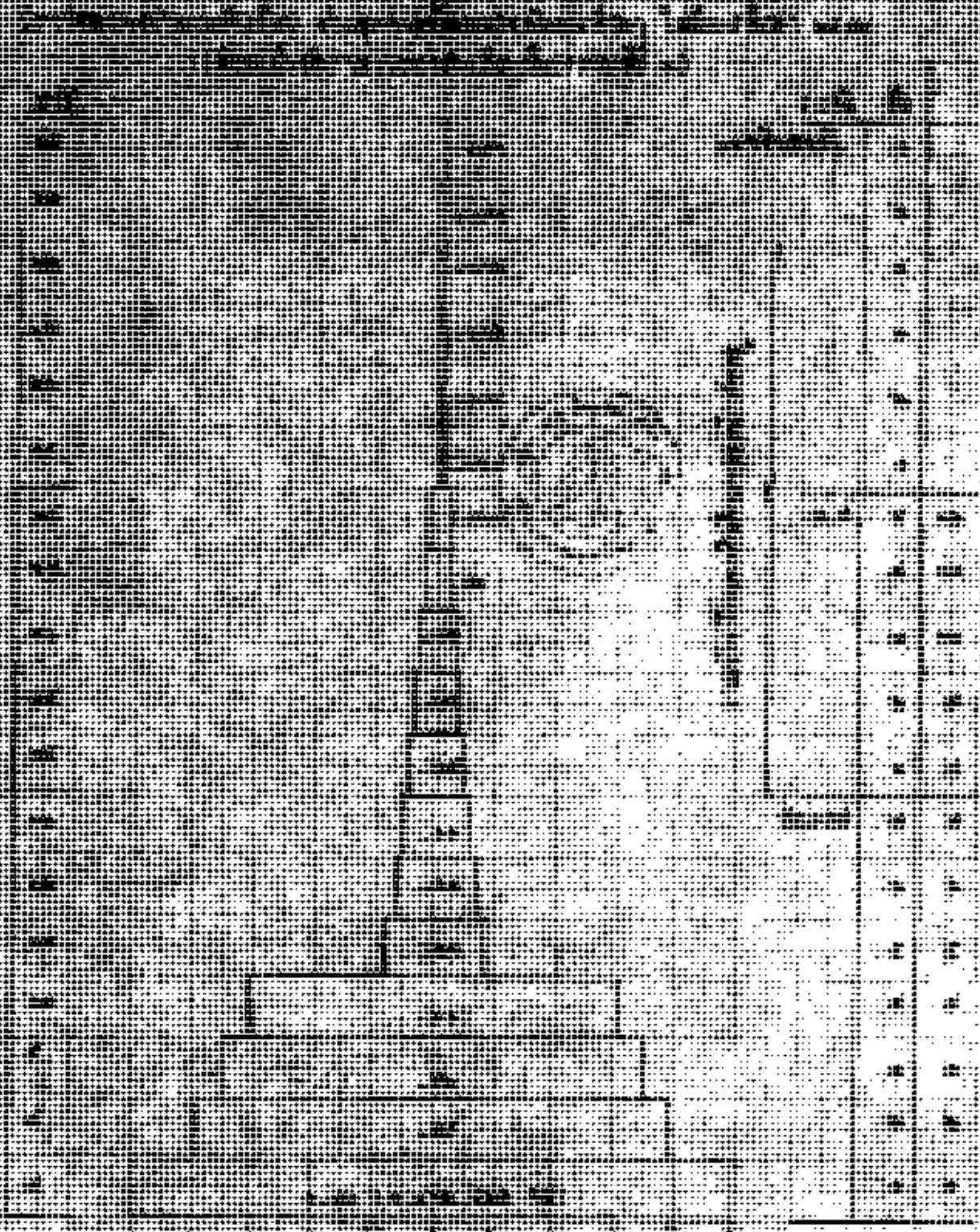
เมื่อพิจารณาจำนวนนักเรียนที่อยู่ในสถานการศึกษาของประเทศไทยในปัจจุบันจะเห็นความไม่สมดุลของการศึกษาระดับต่าง ๆ Professor Mark Bla^๕ แห่งมหาวิทยาลัยลอนดอน ในฐานะผู้เชี่ยวชาญของมูลนิธิฟอร์ด ได้วิจัยเรื่องสภาพการวางแผนการศึกษาในประเทศไทย เมื่อประมาณเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ ได้สร้างรูปปิรามิด แสดงร้อยละของนักเรียนที่เข้าศึกษาในชั้นต่าง ๆ ของประเทศไทย ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ (ดังแสดงไว้ในแผนภาพที่ ๑) ซึ่งจะเห็นได้ว่า ถ้าเริ่มคนวัย cohort ของเด็ก ๑๐๐ คน ในชั้นประถมปีที่ ๑ จะเหลือเพียงประมาณ ๑๙ คน ในชั้นประถมปีที่ ๕ ๔ คนในชั้น ม.ศ.๑ ๔ คนในชั้น ม.ศ.๕ และ ๑ คนเท่านั้นที่สามารถเข้าศึกษาต่อในสถานอุดมศึกษาได้ ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับการศึกษาของประเทศไทยใกล้เคียง เช่น เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น ไต้หวัน จะพบว่า ประเทศไทยมีปริมาณการศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่า จะเห็นได้ว่า ระบบการศึกษาของไทยนั้นมีเด็กต้องออกจากโรงเรียนมากอยู่ ๓ ระยะคือ หลังจากจบชั้นประถมปีที่ ๕ ซึ่งเป็นช่วงของการศึกษาภาคบังคับ มีเด็กไม่ได้ศึกษาต่อมากที่สุดประมาณร้อยละ ๘๐ หลังจากจบชั้น ม.ศ.๑ มีเด็กประมาณครึ่งหนึ่งได้เรียนต่อในชั้น ม.ศ.๕ และอีกระยะหนึ่งที่เด็กต้องออกจากโรงเรียนมากคือ หลังจากจบ ม.ศ.๕ มีเด็กเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยและสถาบันเทียบเท่าเพียงร้อยละ ๒๙ เท่านั้น^๖ เด็กที่ต้องออกจากโรงเรียนจำนวนมากจำต้องเข้าไปสู่ตลาดแรงงาน ทั้ง ๆ ที่ยังต้องการศึกษาต่ออยู่ ทำให้คุณภาพแรงงานไทยประเทศต่ำ อาจกล่าวได้ว่า คนที่อยู่ในตลาดแรงงานของประเทศไทยจะได้รับการศึกษามาแล้วเฉลี่ยประมาณ ๔ ปี ซึ่งค่ามากเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ คนที่อยู่ในตลาดแรงงานของประเทศญี่ปุ่นได้รับการศึกษาเฉลี่ยประมาณ ๔ ปี ในอังกฤษ ๕ ปี และในสหรัฐอเมริกาเกินกว่า ๑๐ ปี^๗ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงคุณภาพที่ต่ำของแรงงานระดับต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการให้การศึกษาของรัฐบาลที่ไม่สามารถขยายที่เรียนให้พอเพียงกับความต้องการของเด็ก และการ-

^๕ Mark Blaug The State of Educational Planning in Thailand, A Report to N.E.C. (October 31, 1968), Chart I.

^๖ Stanley P. Wronski and Kow Sawasdi Panich, Secondary Education, Manpower and Educational Planning in Thailand, Education in Thailand, p. 11

^๗ Mark Blaug Loc.cit., Calculated from Chart I.

^๘ คนหลังที่แล้ว, หน้า ๒

พัฒนาประเทศ ประเทศควรจะได้ประชากรที่มีความรู้สูงในอัตราส่วนที่สูงขึ้น ทั้งนี้เพราะจากการวิจัยของต่างประเทศปรากฏแล้วว่า อัตราส่วนของจำนวนประชากรในหมวดอายุหนึ่ง ๆ ที่เข้าศึกษาในโรงเรียนนั้นมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับผลผลิตประชาชาติบุคคล^๘

UNESCO ได้ประมาณจำนวนเด็กที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมต้นของประเทศไทยไว้ว่ามีร้อยละ ๑๒๒ สำหรับเด็กในกุ่มอายุ ๕-๑๐ ปี ในปี ๑๙๕๑ ร้อยละ ๑๑๘ ในปี ๑๙๕๕ ร้อยละ ๑๑๘ ในปี ๑๙๖๐ และ ร้อยละ ๑๑๕ ในปี ๑๙๖๓^๙ และกระทรวงศึกษาธิการก็ได้เคยประมาณจำนวนนักเรียนในชั้นต่าง ๆ ไว้ว่า ร้อยละ ๑๑๐ ของเด็กอายุ ๕-๑๑ ปี เรียนอยู่ในชั้นประถม ๑-๔ ส่วนที่เกินร้อยละ ๑๐๐ ไป แสดงว่ามีเด็กที่อายุเกิน ๑๑ ปี ยังเรียนจำรับอยู่อีกมาก ร้อยละ ๒๐ ของเด็กอายุ ๑๑-๑๔ ปี อยู่ในชั้นประถม ๕-๗ ร้อยละ ๑๒ ของเด็กอายุ ๑๔-๑๘ ปี เรียนอยู่ในชั้น ม.ศ. ๑-๔ และเพียงร้อยละ ๒ ของเด็กอายุ ๑๘ ปีขึ้นไปให้ศึกษาอยู่ในสถาบันการศึกษาชั้นสูง การที่เด็กต้องออกจากโรงเรียนมากหลังจากจบชั้นประถมปีที่ ๔ คือ ประมาณร้อยละ ๘๒ นั้น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเด็กไม่มีความรู้สูงพอที่จะเรียนต่อในชั้นสูงขึ้นไปได้ และกรณีเช่นนี้เห็นยิ่งจะห้อนให้เห็นคุณภาพที่ต่ำของการศึกษาระดับประถมต้น ทำให้การขยายการศึกษาภาคบังคับออกไปถึงชั้นประถมปีที่ ๘ มีรากฐานที่คลอนแคลน

จากการเปรียบเทียบของ UNESCO ในเรื่องอัตราส่วนของผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนระดับต่าง ๆ ของประเทศกอบพัฒนาในเอเชีย ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๓, ตารางที่ ๔ และตารางที่ ๕ ปรากฏว่า ในระดับประถมต้น ประเทศไทยมีอัตราส่วนของผู้กำลังศึกษาสูงสุด เพราะเป็นการจัดการศึกษาภาคบังคับ ประเทศอื่นในเอเชียที่มีอัตราผู้กำลังศึกษาในระดับนี้สูงสุดได้แก่ สิงคโปร์ ไต้หวัน สาธารณรัฐเกาหลี ซิอปปินส์ สิงคโปร์ และไทย ในระดับมัธยมศึกษาเมื่อเปรียบเทียบประเทศไทยกับประเทศกอบพัฒนาในเอเชียด้วยกัน มองโกเลีย และสิงคโปร์ มีการศึกษาระดับนี้สูงกว่าประเทศอื่น ประเทศไทยมีอัตราส่วนของผู้ที่ศึกษาอยู่ในระดับนี้ต่ำมากและต่ำสุดสำหรับการศึกษาระดับอุดมศึกษา

^๘ ส่วนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ, ส่วนักนายกรัชมมนตรี, รายงานการศึกษา, หน้า ๑๔

^๙ Unesco Regional Office for Education in Asia, op.cit., p. 80, Table 7

^{๑๐} Mark Blaug, op.cit., p. 3

ฟิลิปปินส์ มีอัตราส่วนของผู้ที่ศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษาสูงสุด รองลงไป คือ มองโกเลียและสิงคโปร์ จะเห็นได้ว่า โดยทั่ว ๆ ไป ประเทศคอซอวอในเอเชียจะมีอัตราส่วนของผู้กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนต่ำมาก โดยเฉพาะการศึกษาในระดับสูง

ตารางที่ ๓ อัตราของผู้ศึกษาอยู่ในระดับประถมต้น

อัตราของผู้ที่กำลังศึกษา	ประมาณปี ๑๙๕๐	ประมาณปี ๑๙๕๕	ประมาณปี ๑๙๖๐	ประมาณปี ๑๙๖๓
๕๐ ขึ้นไป	ฟิลิปปินส์ ไทย	ไทย	อังกา ไต้หวัน สาธารณรัฐเกาหลี ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย	ลังกา ไต้หวัน สาธารณรัฐเกาหลี ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย
๔๐ - ๕๐	ลังกา สาธารณรัฐเกาหลี	ลังกา ไต้หวัน สาธารณรัฐเกาหลี ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์	มาเลเซีย มองโกเลีย	มาเลเซีย
๓๐ - ๓๕	สิงคโปร์	มาเลเซีย	พม่า	พม่า อินเดียน สาธารณรัฐเวียดนาม
๒๐ - ๒๕	ไต้หวัน มาเลเซีย		อินเดียน สาธารณรัฐเวียดนาม	เขมร อินโดนีเซีย

ตารางที่ ๓ (ต่อ) อัตราของผู้ที่ศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา

อัตราของผู้ที่กำลังศึกษา	ประมาณปี ๑๙๕๐	ประมาณปี ๑๙๕๕	ประมาณปี ๑๙๖๐	ประมาณปี ๑๙๖๓
๕๐ - ๕๔		พม่า อินโดนีเซีย อินเดีย	เขมร อินโดนีเซีย	อิหร่าน
๕๐ - ๕๔	อินเดีย อินโดนีเซีย	เขมร อิหร่าน ปากีสถาน	อิหร่าน ปากีสถาน	ลาว ปากีสถาน
	สาธารณรัฐเวียดนาม			
๕๐ - ๕๔	พม่า เขมร อิหร่าน ลาว ปากีสถาน	ลาว	ลาว เนปาล	อัฟกานิสถาน เนปาล
ต่ำกว่า ๕๐		อัฟกานิสถาน เนปาล	อัฟกานิสถาน	

แหล่งข้อมูล : Unesco Regional Office of Education in Asia, Review of Educational Progress on the Asian Region, Volume 1, Number 1, September 1966, p. 13, Table D.

ตารางที่ ๔ อีตราของผู้ที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา

อีตราของผู้ที่กำ ลังศึกษา	ประมาณปี ๑๙๕๐	ประมาณปี ๑๙๕๕	ประมาณปี ๑๙๖๐	ประมาณปี ๑๙๖๓
๕๐ ขึ้นไป				มองโกเลีย
๔๐ - ๔๙			มองโกเลีย	ลังกา
๓๐ - ๓๙	ฟิลิปปินส์	ลังกา	ลังกา สิงคโปร์	ไต้หวัน สาธารณรัฐเกาหลี ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์
๒๐ - ๒๙	ลังกา	ลังกา ไต้หวัน สาธารณรัฐเกาหลี ฟิลิปปินส์	ไต้หวัน สาธารณรัฐเกาหลี ฟิลิปปินส์	
๑๐ - ๑๙	ไต้หวัน สาธารณรัฐ เกาหลี	อินเดี๋ย มาเลเซีย ปากีสถาน	อินเดี๋ย อินชาน มาเลเซีย ปากีสถาน ไทย สาธารณรัฐ เวียดนาม	พม่า อินเดี๋ย อินชาน มาเลเซีย ปากีสถาน ไทย สาธารณรัฐ เวียดนาม

ตารางที่ ๔ (ต่อ) อัตราของผู้ที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา

อัตราของ ผู้ที่กำลัง ศึกษา	ประมาณปี ๑๙๕๐	ประมาณปี ๑๙๕๕	ประมาณปี ๑๙๖๐	ประมาณปี ๑๙๖๓
๕ - ๘	อินเดียน ไทย	พม่า อินโดนีเซีย อิหร่าน ไทย	พม่า อินโดนีเซีย	เขมร อินโดนีเซีย
ต่ำกว่า ๕	อัฟกานิสถาน พม่า อินโดนีเซีย อิหร่าน ลาว	อัฟกานิสถาน เขมร ลาว เนปาล สาธารณรัฐ เวียดนาม	อัฟกานิสถาน เขมร ลาว เนปาล	อัฟกานิสถาน ลาว เนปาล

แหล่งข้อมูล : Unesco Regional Office of Education in Asia,
Review of Educational Progress on the Asian Region,
 Volume 1, Number 1, September 1966, p. 25, Table I.

ตารางที่ ๕ อัตราของผู้ที่ศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษา

ประเทศ	อัตราของผู้ที่ศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษา	
	ประมาณปี ๑๙๕๕	ประมาณปี ๑๙๖๓
อัฟกานิสถาน	๐.๑๑	๐.๒๔
ลาว	-	๐.๒๓
เนปาล	๐.๑๕	๐.๓๕
พม่า	๐.๓๒	๑.๐๒
เขมร	๐.๑๒	๐.๕๔
อินโดนีเซีย	๒.๔๔	๕.๐๖
อินโดนีเซีย	๐.๖๕	๒.๓๗
อิหร่าน	๐.๔๓	๑.๕๐
มองโกเลีย	๘.๐๐	๑๓.๓๓
ปากีสถาน	๑.๔๔	๒.๕๕
สาธารณรัฐเวียดนาม	๐.๓๔	๒.๐๓
ลังกา	๐.๓๓	๑.๖๐
ไต้หวัน	๓.๓๖	๔.๑๒
สาธารณรัฐเกาหลี	๕.๒๓	๖.๔๓
มาเลเซีย	๐.๒๑	๐.๖๒
ฟิลิปปินส์	๑๒.๒	๑๔.๓๖
สิงคโปร์	๔.๒๕	๑๐.๓๑
ไทย	๑.๕๑	๒.๕๓

แหล่งข้อมูล : Unesco Regional Office of Education in Asia, Review of Educational Progress on the Asian Region, Volume 1, Number 1, September 1966, p. 31, Table K.

เมื่อเทียบอัตราส่วนของนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษากับประชากร เราจะพบว่า ในปี ๑๙๖๒ ประเทศไทยมีนิสิตนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา ๖ คน ต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน ซึ่งต่ำกว่าประเทศอื่น ๆ ที่อยู่ใกล้เคียง เช่น ฟิลิปปินส์มีนักศึกษาระดับนี้สูงมากถึง ๘๑ ต่อ ๑๐,๐๐๐ (แต่คุณภาพการศึกษาในระดับนี้ของไทยสูงกว่าฟิลิปปินส์มาก) สิงคโปร์ ๒๕ ต่อ ๑๐,๐๐๐ เวียดนามมี ๑๑ ต่อ ๑๐,๐๐๐ อินโดนีเซีย ๘ ต่อ ๑๐,๐๐๐ และ หนา ๗ ต่อ ๑๐,๐๐๐^{๑๒} ถ้าสมมติว่า ไม่มีความแตกต่างในเรื่ององค์ประกอบของประชากรในประเทศเหล่านี้ จะเห็นว่า ปริมาณการศึกษาของไทยยังอยู่ในระดับต่ำมาก

เมื่อพิจารณาเรื่องปัญหาคุณภาพของนักเรียนระดับ ม.ศ.๔ - ๕ ในปัจจุบัน เทียบกับสมัยก่อน จะเห็นได้ว่า ในสมัยก่อนมีนักเรียนระดับนี้น้อยมาก นักเรียนถูกกลั่นกรองคัดเลือกมาอย่างดี เพื่อเตรียมเข้ามหาวิทยาลัยโดยเฉพาะ แต่ในปัจจุบัน เป็นการจัดการศึกษาเพื่อให้นักเรียนจำนวนมาก โดยมีความมุ่งหมายแตกต่างกันออกไป และมีการปรับปรุงการศึกษาในระดับมัธยมใหม่ รัฐบาลเปิดโรงเรียนส่วนภูมิภาคมากขึ้น ทำให้ขาดแคลนครูที่มีคุณภาพในสาขาวิชาที่สำคัญ ๆ อุปกรณ์การสอนก็ยังขาดแคลนอยู่มาก ซึ่งพื้นฐานของนักเรียนในระดับชั้นที่ต่ำลงไปนี้ย่อมทำให้เกิดเป็นปัญหาในการเรียนชั้นที่สูงขึ้นมากอีกด้วย นอกจากนี้ โรงเรียนมัธยมส่วนใหญ่ในปัจจุบันใช้หลักสูตรที่มุ่งสนองความต้องการ ของนักเรียนที่ประสงค์จะเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัย ไม่สนองความต้องการทางเศรษฐกิจ เป็นเหตุให้มีนักเรียนจบ ม.ศ.๕ ต้องการเข้ามหาวิทยาลัยจำนวนมาก ในขณะที่มหาวิทยาลัยไม่สามารถจะเพิ่มที่นั่งเรียนให้เพียงพอต่อความต้องการได้ ดังนั้น นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาควรได้รับการแนะแนวการศึกษาและอาชีพที่จะช่วยให้นักละบุคคลรู้จักตนเอง เกี่ยวกับสติปัญญา ความสามารถ ความถนัด และความสนใจ^{๑๓}

^{๑๒} คู่มือเลี้ยงผู้แล้ว, หน้า ๑๑

^{๑๓} ธนู แสงวงศ์, "ปัญหาคุณภาพและปริมาณของถาวรศึกษาระดับมัธยมศึกษา" งานแสดงศิลปนิพนธ์ของนักเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ ครั้งที่ ๓๐, หน้า ๑๐๑ - ๑๐๘

ในด้านการศึกษา นักเรียนระดับมัธยมศึกษาระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๐๔ - ๒๕๐๕ ปรากฏว่านักเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญมีผู้สอบไล่เพิ่มขึ้นปีละประมาณร้อยละ ๑๐ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๕ มีผู้สอบ ม.ศ. ๕ ใ้ร้อยละ ๕๐.๕๔ ของผู้ที่สอบในชั้นนี้ รวมเฉลี่ย ๖ ปี มีผู้สอบใ้ร้อยละ ๔๔ นักเรียนปีกหักครูเฉลี่ยสอบไล่ประมาณปีละ ร้อยละ ๕๕ ของผู้เข้าสอบ แก่นักเรียนอาชีวศึกษา ในช่วงนี้มีปริมาณลดลง คือ จาก ๘,๖๒๔ คน ในปีการศึกษา ๒๕๐๔ เป็น ๘,๓๐๐ คน ในปีการศึกษา ๒๕๐๕ ซึ่งแสดงถึงการลดปริมาณนักเรียนเพื่อปรับปรุงคุณภาพการศึกษาตามโครงการพัฒนาอาชีวศึกษา ๑๘

สำนักงานวางแผนการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ๑๘ ได้รายงานผลการวิจัยนักเรียนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในชั้นอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๕ - ๒๕๐๕ ไว้ว่า จำนวนนักเรียนที่สมัครสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยชั้นและสถาบันอุดมศึกษาเทียบเท่าในแต่ละปี จะมีจำนวนใกล้เคียงกับนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาระดับ ม.ศ. ๕ ทั้งหมดในปีนั้น เพราะมีผู้ที่ออกมาจากปีก่อนเข้าสมัครสอบสมัครสอบ ในจำนวนนี้เป็นผู้สำเร็จมัธยมศึกษาสายสามัญมากที่สุด คือ ประมาณร้อยละ ๗๕ ส่วนนักเรียนอาชีวศึกษา และปีกหักครู มาสมัครสอบคัดเลือกน้อยมาก คือ ประมาณร้อยละ ๖ ของผู้สมัครฯ ทั้งหมด เฉลี่ยในระยะ ๖ ปี มีผู้สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ร้อยละ ๒๗.๓๘ ของผู้สมัครสอบคัดเลือกทั้งหมดหรือประมาณร้อยละ ๓๒.๗๗ ของผู้สมัครฯ ที่สอบ ม.ศ. ๕ ได้

จากการพิจารณาปีที่จบ ม.ศ. ๕ ของผู้ที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ปรากฏว่า ผู้ที่สำเร็จการศึกษาใหม่ ๆ สอบเข้าได้มากที่สุด คือ เฉลี่ยร้อยละ ๖๑.๒๗ ผู้ที่สำเร็จมาแล้ว ๒ ปี เข้าใ้ร้อยละ ๒๕.๐๕ และผู้ที่สำเร็จมาแล้ว ๓ ปี เข้าใ้ร้อยละ ๕.๐๗ ผู้ที่สำเร็จ ม.ศ. ๕ มานานยอมมีโอกาสเข้ามหาวิทยาลัยน้อยลงตามลำดับ แต่ส่วนใหญ่จะมีโอกาสสอบเข้าสถาบันอุดมศึกษาใ้ภายใน ๓ ปี สำหรับผู้ที่สำเร็จการศึกษาในปีที่สอบคัดเลือกนั้น นักเรียนที่จบ

๑๘ สำนักงานวางแผนการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, รายงานการวิจัยนักเรียนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในชั้นอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๔ - ๒๕๐๕, ๒๕๑๐ หน้า ๑๒ - ๑๓

๑๘ คุณหญิงแจ่มใส, หน้า ๕๓ - ๕๔

ม.ศ.๕ สายสามัญสอบคัดเลือกเข้าสถานบันอุดมศึกษาไคร้อยละ ๒๐ ส่วนนักเรียนที่สำเร็จ
 อาชีวศึกษาและฝึกหัดครู รวมกันมีเพียงร้อยละ ๑๐ ของผู้สำเร็จการศึกษาที่มาสมัครสอบ
 คัดเลือก และในจำนวนนี้สอบคัดเลือกเข้าได้โดยเฉลี่ยร้อยละ ๑๓ แสดงให้เห็นว่า
 นักเรียนอาชีวศึกษาแม้จะได้รับการสิทธิให้เข้าสมัครสอบคัดเลือก (ไม่ว่าจะใช้สิทธิ ม.ศ.๖
 หรือใช้สิทธิ ม.ศ.๕ สายทั่วไปก็ตาม) มาสมัครสอบน้อยมาก สำหรับความการรับนิสิต
 นักศึกษา สถานบันอุดมศึกษา ๑๐ แห่ง รั้งได้ประมาณ ๔,๐๐๐ คน จากแนวโน้มแสดงให้เห็น
 เห็นว่า อัตราการขยายปริมาณการรับนิสิตนักศึกษาเพิ่มประมาณร้อยละ ๑๐ ทุกปี เฉพาะ
 ในปี ๒๕๑๐ เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๐๘ ประมาณร้อยละ ๑๔

จากการวิจัยตัวเลขเกี่ยวกับการสอบรวมเข้าศึกษาในสถานบันอุดมศึกษา สำหรับปี
 การศึกษา ๒๕๑๐ และ ๒๕๑๑ ของสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ^{๑๖} ปรากฏว่า ในปี
 การศึกษา ๒๕๑๐ มีผู้มาสมัครสอบคัดเลือกทั้งสิ้น ๒๓,๕๐๗ คน เป็นผู้จบ ม.ศ.๕ ปีก่อน ๆ
 ๔,๔๘๒ คน หรือประมาณร้อยละ ๑๙.๓๕ ของผู้สมัครสอบคัดเลือกทั้งหมด ในจำนวนนี้จบ
 ม.ศ.๕ สายสามัญ ๖,๕๕๕ คน สายอาชีพและอื่น ๆ ๑,๘๕๓ คน ผู้รอทั้งหมด ม.ศ.๕ อยู่
 ๑๕,๔๘๕ คน หรือประมาณร้อยละ ๖๔.๖๕ ของผู้สมัครฯ ในจำนวนนี้สอบ ม.ศ.๕ ได้
 ๑๐,๔๔๔ คน ซึ่งแบ่งเป็นสายสามัญ ๕,๕๐๔ คน สายอาชีพและอื่น ๆ ๑,๓๕๐ คน สำหรับ
 ผู้สอบเข้าสถานบันอุดมศึกษาได้มีทั้งสิ้น ๔,๒๓๑ คน ร้อยละ ๓๔.๔๑ ของผู้สมัครสอบคัดเลือก
 หรือ ร้อยละ ๔๒.๖๗ ของผู้สมัครที่สอบ ม.ศ.๕ ได้ ซึ่งในจำนวนนี้เป็นผู้จบ ม.ศ.๕ ปีก่อน ๆ
 ๒,๔๑๖ คน หรือร้อยละ ๒๔.๕๕ ของผู้ที่สอบคัดเลือกได้ เป็นผู้จบมัธยมศึกษาสายสามัญ
 ๒,๑๔๔ คน สายอาชีพและอื่น ๆ ๒๗๒ คน ผู้จบ ม.ศ.๕ ในปี ๒๕๑๐ เข้าสถานบันอุดมศึกษาได้
 ๕,๓๕๕ คน หรือร้อยละ ๗๐.๕๕ ของผู้สอบคัดเลือกได้ เป็นผู้จบสายสามัญ ๔,๖๒๔ คน

002330

^{๑๖} คำนวณจากรายงานผลการสอบรวมเข้าศึกษาในสถานบันอุดมศึกษาปีการศึกษา
๒๕๑๐ - ๒๕๑๑ ของสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ, หน้า ๑ - ๓

สายอาชีพและอื่น ๆ ๑๘๕ คน ส่วนผู้จบการศึกษาประโยคมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่าในปี ๒๕๑๐ ปรากฏว่า ผู้จบสายสามัญสอบเข้าสถาบันอุดมศึกษาได้ร้อยละ ๕๘.๑๔ ผู้จบสายอาชีพและอื่น ๆ เข้าได้ร้อยละ ๑๓.๘๒ ของผู้ที่สมัครสอบคัดเลือก

การสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในปีการศึกษา ๒๕๑๑ มีผู้สมัครสอบทั้งสิ้น ๒๕,๖๑๓ คน เป็นผู้จบ ม.ศ.๕ ปีก่อน ๆ ๘,๔๕๒ คน หรือร้อยละ ๓๔.๕๔ ของผู้สมัครสอบ ในจำนวนนี้จบมัธยมศึกษาสายสามัญ ๘,๘๒๑ คน สายอาชีพและอื่น ๆ ๒,๖๓๕ คน ส่วนผู้ที่หรือพึงพอใจ ม.ศ.๕ อยู่ มีจำนวน ๑๔,๗๙๑ คน หรือร้อยละ ๖๑.๘๑ ของผู้สมัครฯ ซึ่งในจำนวนนี้สอบ ม.ศ.๕ ได้ ๑๐,๑๗๐ คน เป็นผู้จบ ม.ศ.๕ สายสามัญ ๔,๔๕๙ คน สายอาชีพและอื่น ๆ ๑,๗๑๓ คน สำหรับผู้สอบเข้าสถาบันอุดมศึกษาได้ ๔,๕๕๕ คน ร้อยละ ๓๓.๕๒ ของผู้สมัครฯ หรือร้อยละ ๘๒.๔๑ ของผู้สมัครฯ ที่สอบ ม.ศ.๕ ได้ ซึ่งในจำนวนนี้เป็นผู้จบ ม.ศ.๕ ปีก่อน ๆ ๒,๗๑๔ คน หรือร้อยละ ๓๑.๖๖ ของผู้สอบคัดเลือกได้ แบ่งเป็นผู้จบมัธยมศึกษาสายสามัญ ๒,๕๒๓ คน สายอาชีพและอื่น ๆ ๑๙๑ คน ผู้จบ ม.ศ.๕ ในปี ๒๕๑๑ สอบเข้าสถาบันอุดมศึกษาได้ ๕,๔๖๙ คน หรือร้อยละ ๖๔.๓๘ ของผู้สอบคัดเลือกได้ เป็นผู้จบสายสามัญ ๕,๖๕๐ คน สายอาชีพและอื่น ๆ ๒๒๙ คน ส่วนผู้จบการศึกษาประโยคมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่าในปี ๒๕๑๑ ปรากฏว่า ผู้จบสายสามัญสอบเข้าสถาบันอุดมศึกษาได้ร้อยละ ๖๖.๖๘ ผู้จบสายอาชีพและอื่น ๆ สอบได้ร้อยละ ๑๓.๒๕^{๑๗}

^{๑๗} คำนวณจากรายงานการสอบรวมเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๑ - ๒๕๑๒, ของสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ, หน้า ๑ - ๑๗

วัตถุประสงค์

วิทยาลัยเกษตรแม่โจ้วัตถุประสงค์สำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

๑. ประเมินจำนวนผู้สำเร็จ ม.ศ.๕ หรือเทียบเท่าที่ของการเข้าศึกษา และมีความสามารถที่จะเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๒ - ๒๕๑๔
๒. ศึกษาและเปรียบเทียบจำนวนผู้สำเร็จ ม.ศ.๕ หรือเทียบเท่าที่ของการเข้าศึกษา และมีความสามารถที่จะศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา กับความสามารถของสถาบันอุดมศึกษาในการจัดหาที่เรียนสำหรับนิสิตนักศึกษาในปัจจุบัน
๓. ประเมินจำนวนและเรียนในสถาบันอุดมศึกษาจนถึงปี ๒๕๑๔ ซึ่งควรจะจัดเพิ่มเติมให้เพียงพอ กับอัตราส่วนของผู้สำเร็จมัธยมศึกษาที่จะศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาได้
๔. นำตัวเลขที่ประเมินโครงการสัมพันธ์กับแผนแผนภาพการรับนิสิตนักศึกษาของสถาบัน อุดมศึกษาระหว่างปี ๒๕๑๒ - ๒๕๑๔ เพื่อหาอัตราส่วนของผู้ที่จะเข้าสถาบันอุดมศึกษาไว้จริง

ขอบเขตของการศึกษา

ในเรื่องนี้จะวิจัยเฉพาะการจัดการศึกษาในระดับปริญญาตรี เท่านั้น ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาที่จะทำการวิเคราะห์ข้อมูลก็คือสถาบันที่มอบการให้ปริญญาตรีแก่ผู้สำเร็จการศึกษานี้ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และวิทยาลัยทางการศึกษา ส่วนสถาบันบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สถาบันแห่งที่ตั้งขึ้นโดยวัตถุประสงค์ที่จะจัดการศึกษาในระดับหลังปริญญาตรี ดังนั้น สถาบันฯ จะไม่รับนักศึกษาในระดับปริญญาตรีอีกต่อไป นอกไปจากที่รับไปแล้ว ๔ รุ่น การวิจัยเรื่องนี้จึงไม่รวมสถาบันบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สำหรับระยะเวลาที่จะทำการวิจัยนั้น จะทำการประเมินตัวเลขตั้งแต่ปัจจุบัน จนถึงปี ๒๕๑๔ ซึ่งจะ เป็นที่สิ้นสุดของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๑๕ - พ.ศ. ๒๕๑๙)

คำจำกัดความ

ผู้ต้องการ เข้าศึกษาและมีความสามารถที่จะศึกษาในสถานบันอุดมศึกษา หมายถึง ผู้สำเร็จ ม.ศ.๕ หรือเทียบเท่า ที่สอบคัดเลือกเข้าสถานบันอุดมศึกษาได้ และที่มาสอบคัดเลือกเข้าสถานบันอุดมศึกษาและได้คะแนนในการสอบคัดเลือก ตั้งแต่ ร้อยละ ๕๐ ขึ้นไป แต่ไม่ได้เข้าศึกษาในสถานบันอุดมศึกษา รวมกัน ความหมายนี้อาจจะไม่ถูกต้องทีเดียว แต่ก็เป็นที่ถกเถียงกันมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในขณะนี้ (ดูรายละเอียด หน้า ๔๑)

ผู้มีสิทธิสอบคัดเลือก หมายถึง ผู้สมัครสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถานบันอุดมศึกษา ที่สอบ ม.ศ.๕ หรือเทียบเท่าได้แล้ว

ปี หมายถึง ปีการศึกษา

แนวความคิดที่สำคัญในวิทยานิพนธ์

เนื่องจากในปัจจุบันเป็นที่ทราบกันอยู่แล้วว่า ปัญหาสำคัญประการหนึ่งสำหรับวงการศึกษ
ของไทยก็คือ ปัญหาเรื่อง การสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถานบันอุดมศึกษา คนส่วนใหญ่เข้าใจกันว่า
มีนักเรียนจำนวนมากที่สามารถผ่านการ สอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถานบันอุดมศึกษาได้ แต่จาก
ผลการศึกษาที่ผ่านมาแล้วพบว่า ผู้สมัครฯ ที่สำเร็จ ม.ศ.๕ หรือเทียบเท่า สามารถเข้าศึกษาเพียง
ประมาณร้อยละ ๒๕ เท่านั้น ทำให้ผู้เขียนเกิดความสนใจที่จะศึกษาว่า ในจำนวนผู้ที่สมัครสอบ
คัดเลือกฯ ซึ่งมีทั้งผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาในปีที่สอบคัดเลือก ผู้ที่สำเร็จในปีก่อน ๆ
ผู้ที่สำเร็จมัธยมศึกษาสายสามัญ ผู้สำเร็จมัธยมศึกษาสายอาชีพและอื่น ๆ นั้น ปัญหาของการสอบ
คัดเลือกเข้าศึกษาไม่ได้ จะเกิดขึ้นในนักเรียนกลุ่มไหน และในจำนวนผู้ที่สอบไม่ได้นี้ มีจำนวนเท่าใด
ที่มีความสามารถศึกษาต่อ ถ้ารัฐบาลสามารถขยายการรับนิสิตนักศึกษาในสถานบันอุดมศึกษาต่าง ๆ
ให้เพียงพอต่อความต้องการได้ ซึ่งตัวเลขที่ได้จากการวิเคราะห์นี้จะช่วยให้เห็นว่า ในแต่ละปี
รัฐบาลต้องสูญเสียบุคคลที่มีความสามารถศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ซึ่งจะออกมา เป็นแรงงานระดับ
สูงของประเทศต่อไปเป็นจำนวนไม่น้อย ในขณะที่ประเทศยังต้องการบัณฑิตสาขาวิชาต่าง ๆ เพื่อ
การพัฒนาประเทศอีกเป็นจำนวนมาก และปัญหานี้จะเกิดขึ้นทุก ๆ ปี ถ้าสถานการณ์ด้านการศึกษ
ระดับนี้ยังเป็นอยู่เช่นปัจจุบัน ดังนั้น จึงคาดว่า การวิเคราะห์ในเรื่องนี้อาจจะช่วยให้เห็นว่า
รัฐบาลควรพิจารณาเร่งปรับปรุงการศึกษาของชาติระดับนี้ ซึ่งมีความจำเป็นต่อการพัฒนา-
เศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบันเพียงใด

แนวความคิดใหญ่ของวิธานพิเศษเพื่อสรุบทันทีดังนี้

การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของรัฐบาลในขณะนี้ยังไม่เพียงพอกับความต้องการของประชาชน และในด้านการจัดการของประเทศ ทำให้ในแต่ละปี รัฐบาลจะคงสูญเสียปัญญาชนที่มีความสามารถจะศึกษาต่อในระดับนี้ แต่ไม่อาจจะศึกษาต่อได้เพราะจำนวนที่เรียนจำกัด อนึ่ง การวัดความสามารถนั้น จะใช้คะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเป็นเครื่องวัด โดยถือว่าผู้ที่ได้คะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาถึง ๕๐% เป็นผู้มีความสามารถศึกษาในสถาบันระดับอุดมศึกษา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษาเรื่องนี้จะทำให้สามารถเปรียบเทียบจำนวนผู้ที่สำเร็จชั้น ม.ศ.๕ หรือเทียบเท่า ที่ต้องการจะศึกษาและมีความสามารถที่จะศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา กับความสามารถของรัฐบาล ในการจัดการศึกษาระดับนี้ เพื่อชี้ให้เห็นว่า ในระยะหลายปีที่ผ่านมา รัฐบาลไม่สามารถที่จะตอบสนองความต้องการดังกล่าวได้เพียงพอ ทำให้ในแต่ละปี รัฐบาลคงสูญเสียปัญญาชนในระดับอุดมศึกษาที่จะออกมาเป็นนักวิชาการ ระดับสูงของชาติในอนาคต ในขณะที่ประเทศกำลังต้องการคนระดับนี้เพื่อการพัฒนาประเทศอีกเป็นจำนวนมาก มีผู้ที่จะเกิดขึ้นทุกปี หากสถานการณ์ในด้านการศึกษาในระดับนี้ยังคงเป็นอยู่เช่นในปัจจุบัน ผลของการศึกษาเรื่องนี้ยังจะช่วยชี้ให้เห็นอุปสรรคในการพัฒนาประเทศซึ่งจะเกิดขึ้นในอนาคต หากรัฐบาลยังไม่เร่งปรับปรุงการศึกษาในระดับนี้และระดับอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงหวังว่า การวิจัยและศึกษาเรื่องนี้จะก่อให้เกิดประโยชน์หลายประการด้วยกัน คือ

๑. ผลการศึกษาวิจัยนี้อาจนำไปใช้ในการวางแผนนโยบายขยายการศึกษาในชั้นอุดมศึกษา เพื่อหาทางให้เด็กเรียนที่มีความสามารถและต้องการศึกษาในระดับนี้สามารถเรียนต่อได้มากขึ้นเพื่อสนองความต้องการพัฒนากำลังคนของชาติในอนาคต

๒. ผลการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ อาจนำไปใช้ในการปรับปรุงหลักสูตรและโครงการการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อให้การจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาสอดคล้องกับการจัดการศึกษา

ในสถาบันอุดมศึกษาและภาวะความต้องการทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยที่สูง เช่น วิชา
การขยายการศึกษาระดับมัธยม ปรับปรุงคุณภาพและหลักสูตรของครูเฉพาะ เป็นแบบการสอบไล่

๓. ผลการวิจัยอาจจะ เป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาคณะเศรษฐกิจ การศึกษา และสังคม
ในทางที่จะร่วมกันหาแนวทางวางแผนขยายปริมาณการศึกษาให้โดยลัดที่ถูกต้อง

๔. ผลการศึกษาวิจัยนี้อาจจะเป็นประโยชน์คือโครงการและแนวทางการศึกษาของกระทรวง
ศึกษาธิการ ที่จะแนะนำแนวทางให้นักเรียนเลือกศึกษา ให้เหมาะสมกับความสามารถของคนที่ซึ่งจะเป็น
ผลช่วยขจัดปัญหาการไม่มีที่เรียนของเด็กและปัญหาสังคมอื่น ๆ

ความเป็นมาของการสอบคัดเลือกเข้ามาศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

ก่อนมีการศึกษา ๒๕๐๔ มหาวิทยาลัยแต่ละแห่งต่างก็ทำการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาเองเป็น
เอกเทศ การสอบคัดเลือกส่วนใหญ่ดำเนินการไปโดยเรียบร้อย เพราะจำนวนผู้สมัครสอบมีไม่มากนัก
นักเรียนกระจายกันเข้าไปศึกษาในสถาบันต่าง ๆ ใดเป็นส่วนมาก และในขณะนั้นมหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ยังไม่มี การสอบคัดเลือกเข้าศึกษา ผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาแล้วจึงสอบเข้า
สถาบันอุดมศึกษาอื่นไม่ได้ ก็จะสามารถสมัคร เข้าเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้โดย
เพราะมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เพิ่งจะ เริ่มสอบคัดเลือกเข้าศึกษาเมื่อปีการศึกษา ๒๕๐๔ นี้เอง

ในปีการศึกษา ๒๕๐๔ จำนวนนักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาที่มีจำนวนสูงชัน
มาก ซึ่งถ้ามองความว่าผู้ที่ต้องการศึกษาต่อในชั้นอุดมศึกษานั้นจะมีมากขึ้นด้วย มหาวิทยาลัยและ
สถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งก็ไม่สามารถ อดรับนักเรียนเข้าเรียนได้มากจนกว่าจะเต็มเท่าที่นึก จึงมีการ
คำว้า การที่มหาวิทยาลัยแต่ละแห่งจะทำการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาเองอย่างทีละ ๆ มา อาจารย์
ได้เกิดปัญหาในเรื่องการจัดที่จะรับนักเรียน ประกอบกับได้พิจารณาถึงประโยชน์ส่วนรวมในค่าน
อื่น ๆ ทั้งนี้ สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติจึงได้จัดประสานงานใหม่มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์และ

๑๔ รวบรวมจาก "รายงานการวิจัยนักเรียนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในชั้นอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๔ -
๒๕๐๕" ของสำนักงานวางแผนการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ วันที่ ๒ หน้า ๒๔ - ๒๕ และ
"มหาวิทยาลัยในประเทศไทย" ของ ดร.กำแหง พลาญกูร

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ทำควมสอบร่วมกับนิสิตการศึกษา ๒๕๕๔ นี้ จึงมีสถาบันใหญ่เปิดรับสมัคร
คัดเลือกสามแห่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัย
แพทยศาสตร์ร่วมกับมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปรากฏว่า

- ๑. จำนวนนักเรียนที่สำเร็จประโยคเตรียมอุดมศึกษาและกองการศึกษาอยู่ในชั้นอุดมศึกษา
ประมาณ ๑๐,๐๐๐ คน
- ๒. จำนวนผู้สมัครสอบคัดเลือกเข้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประมาณ ๕,๐๐๐ คน
- ๓. จำนวนผู้สมัครสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประมาณ ๕,๐๐๐ คน
- ๔. จำนวนผู้สมัครสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์และแพทยศาสตร์ ประมาณ
๕,๐๐๐ คน

๕. นักเรียนที่สอบได้ประมาณ ๓๐๐ คนแรก ส่วนมากสอบเข้าศึกษาในทั้งสามแห่ง แต่ละ
คนก็ของสองถึงสองแห่งแรก และชำระค่าธรรมเนียมลงตะ เบนินเทื่อเข้าศึกษาแต่ก็ยง ทั้งนั้น
จึงว่างประมาณ ๑,๕๐๐ ที่ (เมื่อยังไม่มีการ เสริมตัวรอง)

ในการเสริมตัวสำรองขึ้นมา เพื่อให้เพิ่มมีความยุ่งยากมาก สมมติว่า มีนักศึกษา
คนหนึ่งกองการ เข้าศึกษาวิชาแพทยโณมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ นักศึกษาคมนักเหมือนนักศึกษา
คนอื่น ๆ ทั้งหลาย คือ โกไปสอบคัดเลือกทั้งสามแห่ง นสปรากฏว่า สอบได้เป็นตัวสำรองของ
คณะวิทยาศาสตร์การแพทย์ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ แต่สอบเข้าคณะวิทยาศาสตร์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัยได้

มหาวิทยาลัยทุกแห่งจำเป็นต้องกำหนดเวลาให้นักเรียนสมัครคัดเลือกไปจ่ายเงินไปชำระค่า
ธรรมเนียมและลงตะ เบนินเทื่อห รจำนวนที่แน่นอนว่า ผู้ใดจะเข้าเรียนบ้าง ฉะนั้นว่างก็สำรองตัว
สำรองเพื่อเสริมให้เต็มที่ ทั้งนั้น ผู้ปกครองนักศึกษาคนนั้นก็จำเป็นต้องไปชำระ เงินและลงตะ เบนินไว้
ที่คณะวิทยาศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตามเวลาที่กำหนดไว้ มิเช่นนั้นจะหนักสิทธิ์ การเป็นตัว
สำรองของมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ก็ไม่แน่นอนเสมอไปว่าจะ เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์
ได้ ผู้ปกครองเสียเงินค่าธรรมเนียมไปแล้วรวมทั้งบาท ครั้นมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ประกาศรับ
ตัวสำรองขึ้นมา ผู้ปกครองจึงกองการให้บุตร เข้าเรียนแพทย์ กองเสียเงินค่าธรรมเนียมเพื่อใ้บุตร
มาเรียนแพทย์อีกว หนึ่งพันบาท ในกรณีที่ผู้ปกครองไม่สามารถจะ เสียเงินได้เป็นครั้งที่สอง นักศึกษาจึง
ต้องจำใจ เข้าเรียนในวิชาที่ตนไม่ต้องการ เรียนหนังสือกองการ แลยกว่า กรณีที่มาจากมหาวิทยาลัย

หนึ่งไปอีกมหาวิทยาลัยหนึ่ง เมื่อประกาศรับตัวสำรองนี้ ปรากฏว่า มีจำนวนมากมาขโมยใบเฝ้าการศึกษา
๒๕๔๘

นอกจากนี้แล้ว เมื่อประกาศรับตัวสำรองเพิ่มขึ้นในครั้งที่ ๑ นักศึกษาที่เสริมส่วนมาก
ก็จะมาจากคณะที่รองลงไป คือ คณะที่ ๒ ในกรณีเช่นนั้น จำนวนนักศึกษาของคณะที่ ๒ ก็จะขาดไปอีก
ถ้าจะเพิ่มคณะที่ ๒ ในรอบตามจำนวนนักศึกษาส่วนมากก็จะมาจากคณะที่ ๓ และถ้าจะเพิ่มคณะที่ ๓
นักศึกษาส่วนมากก็จะมาจากคณะที่ ๔ และจะ เป็นเช่นนั้นเรื่อย ๆ ไป แม้จะไม่หมดข้ออุปสรรค
ถูกใช้ การ เสริมแต่ละคราวจำเป็นของเสียเวลาอย่างน้อยก็ห้าวันหรือหนึ่งสัปดาห์ ทั้งนี้ จึงทำให้
นักศึกษาเสียเวลาเรียนโดยสิ้นเชิงของขาดจากแห่งหนึ่งไปอีกแห่งหนึ่ง

ควมเห็น เสนอธิการสภาการศึกษาแห่งชาติจึงได้เชิญผู้แทนมหาวิทยาลัยแห่งชาติและ
วิทยาลัยวิชาการศึกษาประชุมเพื่อปรึกษาหารือในเรื่องนี้ ผู้แทนสถาบันอุดมศึกษาเห็นว่า
สถาบันอุดมศึกษากาง ๆ ควรทำการสอบสวนกัน โดยให้สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติเป็นผู้
ประสานงาน ทั้งนี้ ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๐๕ เป็นต้นมา จึงได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการชุดหนึ่ง
เป็นผู้ดำเนินการสอบคัดเลือกร่วมกัน เช่น วิชาดำเนินการคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา
ในปีการศึกษา ๒๕๐๕ ได้ดำเนินการตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ และเสร็จสิ้นในเดือนมิถุนายน ๒๕๐๕
คณะกรรมการชุดนี้ประกอบด้วย เสนอธิการสภาการศึกษาแห่งชาติ ผู้แทนสถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่ง
และผู้ทรงคุณวุฒิอีกประมาณ ๔ - ๕ คน การสอบคัดเลือกครั้งนี้ สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ
เป็นหน่วยประสานงานให้จัดทำเงินงานขึ้น ๒ แห่ง คือ ที่สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ และที่
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ส่วนผู้มีสมัครจะกองรายนลลย ม.ศ.๕ หรือเป็นผู้จบ ม.ศ.๕ หรือเทียบเท่า
เพื่อสอบเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ๑๐ แห่ง ผู้สมัคร เป็นผู้สำเร็จ ม.ศ.๕ หักจากโรงเรียน
รัฐบาล, โรงเรียนราษฎร์ในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค รวมถึงผู้สมัครสอบด้วย และจากผู้ที่สำเร็จ
ม.ศ.๕ เทียบเท่าจากโรงเรียนของกรมอาชีวศึกษาและฝึกหัดครู เมื่อประกาศผลสอบเขียนแล้ว ก็
เรียกตัวผู้สมัครใหม่มาสัมภาษณ์และลงทะเบียนเป็นนักศึกษาไป*

การสอบคัดเลือกร่วมกันหรือกิจการสำคัญสองประการคือ สถาบันอุดมศึกษาเลือกนิสิต
นักศึกษาของเขาเองว่าจะรับหรือไม่รับ และผู้สมัครก็มีเสรีภาพในการ เลือกคณะ หรือประ เภทวิชาที่
คณะ เข้าศึกษาที่ทุกแห่ง ตามลำพังความตกลงการ กอานตั้งของตน

ที่กล่าวมา สถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งเลือกนิสิตนักศึกษาของตนเองนั้น ก็คือสถาบันแต่ละแห่งแจ้งความจำนงมาว่า คณะใดจะต้องการให้สอบวิชาใดบ้าง สถาบันอุดมศึกษาเองเป็นผู้เสนอผู้ออกข้อสอบ ผู้ตรวจข้อสอบเอง ส่งบุคลากรรวมคะแนน และสอบสัมภาษณ์เอง ตลอดจนเป็นผู้แจ้งให้ทราบว่าแต่ละคณะมีที่ว่างจะรับนิสิตนักศึกษาใหม่ได้เป็นจำนวนเท่าใด ส่วนสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานเท่านั้น

อนึ่ง โคมัยผู้ถามมีข้อสงสัยว่า เหตุใดจึงต้องมาสอบอีกครั้งหนึ่ง ในเมื่อกระทรวงศึกษาธิการก็สอบเก็บตกมาแล้ว ทำไมจึงไม่ใช่คะแนนของกระทรวงศึกษาธิการ เป็นเครื่องวัดในการคัดเลือก แต่กลับมาสอบแบบ Specific Achievement Test อีกครั้งหนึ่ง ทำให้สิ้นเปลืองมาก ในข้อนี้ขอขียนให้ทราบว่า สำหรับค่าคนที่ผู้เขียนเห็นว่าที่สุดก็คือ ชี้ให้เห็นว่า ผู้สมัครสอบมีสามประเภท คือ ประเภทแรกนั้นเป็นผู้สำเร็จมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ในปีที่สอบคัดเลือก ประเภทที่สองเป็นผู้ที่จบมัธยมศึกษาหรือเตรียมอุดมศึกษาในปีก่อน ๆ และประเภทที่สาม เป็นผู้สำเร็จการศึกษาซึ่งกระทรวงศึกษาธิการ เทียบเท่า ม.ศ.๕ ผู้สมัครทั้งสามประเภทต่างก็มาทำการสอบของกระทรวงศึกษาธิการ แต่ผู้สมัครสอบแต่ละประเภทไม่ได้อ่านข้อสอบเหมือนกัน นอกจากนี้ยังสอบต่างวาระกันอีกด้วย ดังนั้น จึงไม่สามารถที่จะเทียบคะแนนระหว่างผู้สมัครประเภทต่าง ๆ ได้

จำนวนผู้สมัครของประเภทแรกและประเภทที่สองก็มีจำนวนใกล้เคียงกัน ถ้าจะให้ผู้สมัครประเภทที่สองและประเภทที่สามกลับไปสอบ ม.ศ.๕ ของกระทรวงศึกษาธิการใหม่หรือสอบกับประเภทที่หนึ่ง ในปัจจุบันคงทำได้ยาก เพราะผู้สมัครสอบจะมีจำนวนเพิ่มขึ้นประมาณสามเท่า และกระทรวงศึกษาธิการก็แยกสอนมัธยมศึกษาปีที่ห้าที่โรงเรียนซึ่งเขาสอบกับผู้สมัครสอบอยู่แล้ว คือสอบกันคนละที่ต่างเวลาและใช้ข้อสอบต่างกัน

สำหรับปี พ.ศ. ๒๕๐๔ คณะรัฐมนตรีได้มีมติตามข้อเสนอของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔ ให้มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ดำเนินการสอบคัดเลือกผู้สมัคร เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยนั้น ๆ ได้เอง โดยแยกกันสอบ และให้สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติไปดำเนินการในรายละเอียด โดยไม่ให้สอบร่วมกัน แต่ละสถาบันตั้งกรรมการขึ้น ๑ ชุด เพื่อกำหนดที่เกี่ยวกับการรับสมัคร และดำเนินการสอบคัดเลือก ผู้สมัครมีสิทธิที่จะไปสมัคร เขาสอบคัดเลือกตามสถาบันที่ตนต้องการ เมื่อสอบผ่านข้อเขียนแล้ว สถาบันต่าง ๆ จะประกาศเรียกตัวผู้สมัครใหม่มาสัมภาษณ์และลงทะเบียนเป็นนิสิต นอกจากนี้การสอบแยกกันปรากฏว่า ผู้ที่สอบได้ในสถาบันหนึ่งก็มักจะสอบได้ในอีกสถาบัน

หนึ่งด้วย จึงให้โอกาสที่จะเลือกใ้คนมากมาย แต่จะสอบถึงขั้นที่ว่างอีก จำเป็นที่จะต้องรีบแก้ไข
ใช้ศึกษาเพิ่มเติมให้กว้างเต็ม บางสถาบันต้องรีบถึง ๘ - ๔ ครั้ง เป็นเกณฑ์ให้สถาบันต่าง ๆ
เมื่อคิดแล้วได้แล้ว สามารถเปิดสอนได้จริง ๆ ถ้าช้ากว่าปีก่อน ๆ ประมาณ ๓ สัปดาห์ ถึงกระนั้น
ก็ยังดีกว่าเหลืออยู่

ดังนั้น คณะรัฐมนตรีจึงได้ลงมติให้สภาการศึกษาแห่งชาติทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางประสานงาน
สอยคักเลือก โยบเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นต้นมา

การสอบคัดเลือกนักเรียนเข้ามหาวิทยาลัย ทางรัฐบาลมีความประสงค์จะปรับปรุงแก้ไข
ให้เหมาะสมรัดกุม ประหยัดและรวดเร็วยิ่งขึ้น จึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นชุดหนึ่ง เพื่อศึกษา
รายละเอียด เช่น การใช้คะแนนสอบโอ น.ศ.๕ ของกระทรวงศึกษาธิการ โยบขยายงานที่จะไม่ติด
โอกาสและสิทธิของนักเรียนที่ตกค้างมาจากปีก่อน ๆ และไม่ติดสิทธิของนักเรียนระดับชั้นศึกษาซึ่ง
ควรจะมีโอกาสศึกษาให้ทั่วหน้า อันเป็นระบบจริงจังในสังคม ทั้งนี้ ยังอยู่ในขั้นดำเนินการหาวิธีการ
ที่ถูกต้อง